

която никога не бѣ напушала родния си градъ, която никога не бѣ мечтала за мене друго освѣнъ честно прѣпитаване чрѣзъ занаятъ, рукна въ сълзи, когато научи тая новина; но азъ бѣхъ твърдъ въ рѣшението си. Събрахъ търпеливо шелингъ¹⁾ по шелингъ и туряхъ на страна каквото можехъ да спестя; а когато единъ день прѣгледахъ насъбраното въ касата, намѣрихъ въ нея всичко на всичко тринадесетъ талера (около тридесетъ и три лева). Туй бѣше за мене цѣло богатство, неизчерпаемо богатство. Азъ не мислѣхъ освѣнъ за трѣгване. Майка ми напразно се опита да ме задържи. Тя ми била намѣрила, казваше ми тя, едно много добро мѣсто за чиракъ при единъ шивачъ: слѣдъ малко врѣме азъ ще можехъ все да печеля една надница, която щѣше да бжде достатъчна за да ми усигори прѣхраната; а слѣдъ нѣколко години азъ можехъ да бжда пръвъ работникъ, да стана майсторъ и да се ожена. Всичкитѣ тия смѣшни проекти, които не веднѣжъ бѣха развеселявали сърдцето на бѣдната ми майка, не можеха да ме прѣлѣстятъ. Бѣхъ тогава четирнадесетгодишенъ, самичъкъ, не познавахъ никого на свѣта, който да ме подкрѣпи; но единъ вжтрѣшенъ гласъ ми казваше, че азъ трѣбва да отпътувамъ. Прѣди да ми даде позволениято, което ѝ искахъ, майка пожела да опита още едно срѣдство. Въ града, въ който живѣехме, имаше една бабичка, която се бѣше прочула надлъжъ и на ширъ като добра гадачка; и макаръ добритѣ християни отъ Одензее да я считаха за магьосница, отиваха при нея, и пакъ говорѣха за нея съ единъ видъ уважение; защото тя можеше да отгадава бжджцето съ помощта на карти за игра, чрѣзъ тайни заклинания и баения, които никой не разбираше. Тя казваше на момитѣ кога ще се омжатъ, а на старцитѣ — колко врѣме ще трае зимата и какъвъ ще бжде берекетъ. Майка ми отиде да помоли тая сродница на магьосницитѣ да ни дойде на гости; а когато тя дойде да ни споходи, майка ми я хвана за ржката, покани я да седне на нейния одъръ и я почерпи съ кафе

въ най-хубавата си чашка; слѣдъ туй тя ѝ разказа моето положение и ѝ поиска съвѣтъ. Врачката турна очилата на носа си, зѣ лѣвата ми ржка, разгледа я внимателно, слѣдъ туй пакъ я гледѣ, и рече, съ високъ гласъ, че единъ день града Одензее ще бжде освѣтенъ въ моя честь.

Тия думи на пророчицата разсѣяха всичкитѣ страхове на майка ми. Тя ме благослови и азъ трѣгнахъ. Съ радостъ поздравихъ плодороднитѣ полета, които се изреждаха прѣдъ погледа ми, и морето, които се разшири отпрѣдъ ми. Но когато стигнахъ отатѣкъ втория Белтъ, азъ паднахъ на коленѣ на брѣга, заплакахъ се силно и молихъ се на Бога да не ме изоставя. Съ своитѣ тринадесетъ талера въ кесията и съ една малка бохчичка, азъ влѣзохъ въ Копенхагенъ.

Настанихъ се въ първата странноприемница, която ми се изпрѣчи, и понеже нѣмахъ никаква опитностъ въ живота, поискахъ, безъ да му мисля, да ми дадатъ всичко отъ което имахъ нужда. Слѣдъ нѣколко дена състоянието ми хвъркна: азъ останахъ съ нѣколко гроша въ джоба. Отидохъ да се прѣдставя на директора на театъра, но той, като ме видѣ тѣй младъ и неопитенъ, не си даде трудъ даже и да ме разпита, а ми отговори само, че азъ не мога да постѣпя въ театъра, защото *съмъ билъ много мършавъ*. Врѣме бѣше вече да се мисли за прѣхраната и азъ започнахъ съ часове да размислямъ върху туй.

Една сутрина се научихъ случайно, че единъ шивачъ търси чиракъ. Отидохъ и го намѣрихъ; той ме прибра на опитъ и ми даде работа. Но уви! едва се изтекоха нѣколко часа и менъ започна да ми се стѣга силно душата отъ скръбъ и мъка. Всичкитѣ ми мечти за артистъ, задущени и отклонени за малко врѣме по необходимостъ, сега отново избликнаха една-по-една. Азъ дадохъ на шивача обратно иглата, която ми бѣ повѣрилъ, и слѣзохъ въ улицата съ радостта, която изпитва робътъ, който си добилъ свободата. Ала скоро започнахъ да разбирамъ, че всичкитѣ мои поетически фантазии не ще ми дадатъ и най-малкото мѣсто въ копенхагенскитѣ хотели и че азъ трѣбва да си дира нѣкоя работа, сиречъ да се прѣдамъ на трудъ. До като

¹⁾ Английска и датска пара, равна на 1 лв. и 25 ст.